

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Vladimíra Berana a soudkyň JUDr. Bohumily Horké a JUDr. Jitky Válkové ve věci

žalobkyně: **ESSOXX, s. r.o.**, IČ 26764652
sídlem F. A. Gerstnera č. ev. 52, 370 01 České Budějovice 7
zastoupená advokátem JUDr. Prokopem Benešem
sídlem Antala Staška 38, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

o 16 971,38 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Mostě č. j. 46 C 5/2014-40 ze dne 23. dubna 2014,

takto:

- I. Rozsudek Okresního soudu v Mostě č. j. 46 C 5/2014-40 ze dne 23. dubna 2014 se ve výroku II. potvrzuje.
- II. Rozsudek Okresního soudu v Mostě č. j. 46 C 5/2014-40 ze dne 23. dubna 2014 se ve výroku III. mění tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému zaplatit žalobkyni 13 136,18 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2013 do zaplacení (výrok I.), žalobu zamítl v části, v níž se žalobkyně domáhala zaplacení 3 835,20 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a uložil žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení (výrok III.).
2. Podle zjištění soudu prvního stupně byla mezi účastníky na základě návrhu žalovaného ze dne 19. 6. 2008 uzavřena úvěrová smlouva, na jejímž základě byl poskytnut revolvingový úvěr s úvěrovým rámcem 25 000 Kč. V důsledku nepravidelného splácení žalovaným byl úvěr Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová

automaticky zesplatněn. Soud prvního stupně shledal žalované nároky oprávněnými s výjimkou poplatků za odeslání upomínky 4x 150 Kč, smluvní pokuty za prodlení s úhradou splátek ve výši 495,80 Kč, sankční platby při předčasné splatnosti úvěru ve výši 924,40 Kč a samostatně požadované částky 1 815 Kč představující odměnu vymáhací agentuře. Při posuzování povahy žalovaných nároků vzal soud prvního stupně v úvahu všechny žalovaným provedené a v řízení zjištěné platby a žalobkyní účtované nároky. Poplatky za upomínky posoudil soud prvního stupně podle povahy jako smluvní pokuty, přičemž jejich sjednání shledal neplatným vzhledem k tomu, že byly navázány, nikoli na porušení povinnosti žalovaným, ale na úkon žalobkyně. Soud prvního stupně dále ve vztahu ke spotřebitelským smlouvám poukázal na nemožnost sjednání smluvních pokut ve všeobecných obchodních podmínkách a na to, že ve vztahu ke sjednání smluvních pokut nebyla dodržena obligatorní písemná forma. Ve vztahu k částce 1 815 Kč soud prvního stupně s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1733/2008 ze dne 22. 10. 2008 uzavřel, že věřitel nemá z titulu náhrady škody vůči dlužníku právo na zaplacení odměny, kterou uhradil inkasní společnosti za vymožení podstatné části jeho pohledávek za dlužníkem.

3. Proti rozsudku podala žalobkyně odvolání, jímž napadla rozsudek ve výrocích II. a III. Namítla, že se smluvní pokuty, poplatků za odeslání upomínky, sankční platby ani odměny vymáhací agentury nedomáhala. Tyto nároky, které byly sjednány, žalovaný uhradil a žádná námitka ohledně nesprávnosti zaúčtování plateb žalovaného vznesena nebyla. Žalovaná částka dle žalobkyně představovala toliko doplatek čerpané části jistiny z úvěrového rámce. Soud prvního stupně tak rozhodoval o nárocích, které žádná ze stran sporu nečinila předmětem řízení.
4. Žalobkyně dále nesouhlasila s posouzením poplatků za upomínky podle povahy jako smluvní pokuty a úvahy soudu prvního stupně jsou tak dle žalobkyně nesprávné. Za nesprávné považuje žalobkyně též závěry soudu prvního stupně ohledně sjednání práv a povinností v obchodních podmínkách. Ve vztahu k nákladům na činnost vymáhací agentury žalobkyně poukázala na to, že úhrada těchto nákladů byla sjednána.
5. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl i ve zbývajících částech.
6. Žalovaný se k odvolání nevyjádřil.
7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích podaného odvolání (§ 212 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
8. Z obsahu spisu se podává, že žalobkyně se žalobou doručenou soudu prvního stupně dne 30. 10. 2013, opravenou podáním ze dne 7. 11. 2013, domáhala zaplacení částky 16 971,38 Kč s úroky z prodlení ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2013 do zaplacení s tím, že na základě žádosti žalovaného ze dne 19. 6. 2008 byla mezi účastníky uzavřena smlouva o úvěru, na jejímž základě byl žalovanému poskytnut revolvingový úvěr a žalovanému byly poskytnuty prostředky v celkové výši 182 575,42 Kč, přičemž žalobkyně též obecně popsala postup pro započítávání plateb žalovaného na jednotlivé nároky. Žalovaný opakovaně smlouvu porušoval, když se dostával do prodlení s úhradou měsíčních splátek, přičemž na upomínky nereagoval. V důsledku prodlení žalovaného s úhradou více než tří měsíčních splátek v souladu se smlouvou došlo k zesplatnění úvěru ke dni 15. 11. 2012. Žalovaný uhradil žalobkyni celkem 175 790,50 Kč, na sdělení o ukončení smlouvy adekvátně nereagoval, proto byla pohledávka předána k řešení vymáhací agentuře, jejímž prostřednictvím došlo k úhradě částky 10 000 Kč, z níž 1 815 Kč bylo uhrazeno na odměnu vymáhací agentury a 8 185 Kč bylo použito na úhradu pohledávky za žalovaným. Žalovaná částka 16 971,38 Kč dle žalobkyně představuje nedoplatek jistiny.
9. Ve věci byl vydán elektronický platební rozkaz, který byl následně pro nedoručitelnost zrušen.
10. K výzvě soudu prvního stupně ohledně složení žalované částky žalobkyně podáním datovaným 31. 1. 2013 doplnila, že doplatek jistiny byl zjištěn jako čerpaná částka mínus jistina ze splátek.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová

11. Při jednání dne 23. 4. 2014 soud prvního stupně provedl žalobkyní navržené důkazy a vyhlásil napadený rozsudek, který žalobkyně napadla odvoláním.
12. V průběhu odvolacího řízení bylo zjištěno, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. KSUL 43 INS 4024/2015-A-10, KSUL 43 INS 4024/2015-B-1 ze dne 5. 5. 2015 bylo rozhodnuto o úpadku žalovaného, čímž došlo k přerušení odvolacího řízení.
13. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. KSUL 43 INS 4024/2015-B-37 ze dne 24. 7. 2020 bylo vzato na vědomí splnění oddlužení dlužníka [REDAKCE] a dlužník [REDAKCE] byl osvobozen od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit, přičemž výrok usnesení o osvobození [REDAKCE] od placení pohledávek nabyt právní moci dne 13. 8. 2020.
14. S ohledem na shora uvedené se odvolací soud řídil následujícími úvahami:
15. Námitku žalobkyně, že soud prvního stupně rozhodoval o nárocích, které předmětem řízení nebyly, odvolací soud opodstatněnou neshledal.
16. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že žalovaný nárok vymezila jako nesplacenou jistinu úvěru. Nelze však přehlédnout, že v rámci žalobních tvrzení se žalobkyně dovolávala sumarizované výše vyplacených prostředků, sumarizované výše plateb žalovaného a v obecné rovině též postupu při započítávání plateb žalovaného. Za této situace nelze shledat nesprávným postup soudu prvního stupně, který se při posuzování žalovaných nároků zabýval tím, které nároky byly platbami žalovaného skutečně uhrazeny, zejména v situaci, kdy započítávání plateb provedené žalobkyní bylo zřejmé z jí předložených důkazů, konkr. přehledu transakční historie.
17. Byť soud prvního stupně poněkud nepřesně uvádí, že neshledal oprávněnými nároky žalobkyně na poplatky za odeslání upomínky 4x 150 Kč, smluvní pokutu za prodlení s úhradou splátek ve výši 495,80 Kč, sankční platbu při předčasné splatnosti úvěru ve výši 924,40 Kč a samostatně požadovanou částku 1 815 Kč představující odměnu vymáhací agentuře, je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že soud prvního stupně vyšel z úvahy, že na uvedené nároky žalobkyni právo nevzniklo a platby žalovaného, které byly žalobkyní započítány právě na tyto nároky, měly být dle soudu prvního stupně správně započítány na úhradu jistiny. Proto žalobu zamítl co do částky odpovídající souhrnné výši uvedených nároků. Soud prvního stupně tedy o jiných nárocích, než žalobkyní uplatněných, nerozhodoval.
18. Správností úvah soudu prvního stupně ohledně vzniku práva žalobkyně na uvedené nároky se však odvolací soud pro nadbytečnost nezabýval. Jakýkoli závěr v tomto směru by totiž nemohl vést k jinému závěru, než že žalobě v části, v níž byla zamítnuta, vyhovět v současné době nelze.
19. Žalovaný byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. KSUL 43 INS 4024/2015-B-37 ze dne 24. 7. 2020 byl osvobozen od placení pohledávek dle § 414 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb.. Vzhledem k tomu, že žalované nároky, ohledně kterých byla žaloba zamítnuta (nesplacená část jistiny, včetně úroků z prodlení), jsou pohledávkou, která měla být přihlášena v insolvenčním řízení vůči žalovanému (§ 173 odst. 1, 2 zákona č. 182/2006 Sb.), vztahuje se osvobození žalovaného od placení pohledávek i na tyto nároky. V důsledku toho nelze žalobkyni tyto nároky vůči žalovanému přiznat. Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku II. potvrdil (§ 219 o.s.ř.).
20. V řízení před soudem prvního stupně byla žalobkyně ve sporu převážně úspěšná, soud prvního stupně proto správně ve vztahu k nákladům řízení aplikoval § 142 odst. 2 o.s.ř. a převážně úspěšné žalobkyni přiznal právo na poměrnou část nákladů řízení. V současné době však dle odvolacího soudu nelze přehlédnout, že náklady řízení žalobkyně představují příslušenství žalovaných nároků a v důsledku toho se osvobození žalovaného od placení pohledávek prosadí

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová

(K.ř.č. I - rozsudek)

i vůči nim, neboť logikou věci je dáno, že náklady řízení jako příslušenství pohledávky (byť právo na ně vzniká později, právní mocí soudního rozhodnutí o přiznání náhrady nákladů řízení) nemohou mít z hlediska možnosti uspokojení pohledávky (jistiny) a jejího případného exekučního vymožení jiné (lepší) pořadí než pohledávka (jistina) samotná (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 NSCR 110/2015 ze dne 30. 11. 2015). Odvolací soud proto napadený rozsudek v nákladovém výroku změnil (§ 220 odst. 1 o.s.ř. per analogiam) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

21. V odvolacím řízení byl zcela úspěšný žalovaný, který tak má právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (§ 2241 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř.). Z obsahu spisu však nevyplývá, že by žalovanému v odvolacím řízení jakékoli náklady vznikly, proto odvolací soud právo na náhradu nákladů odvolacího řízení žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Ústí nad Labem 16. února 2021

Mgr. Vladimír Beran v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová

(K.ř.č. 1 - rozsudek)